

държѣ възможнѣтъ самостоятелность на Българскѣтъ Черквѣ.

Отъ 12-то до 14-то столѣтіе включително той изново възниква въ политическый свѣтъ. Като образова господарство, ако и дълбоко поразено отъ византійскѣтъ цивилизаційѣ, Българскый народъ го съзидва връзь твърдѣтъ основѣ на Българскый патріархатъ.

Най-послѣ въ періодътъ отъ 14-то столѣтіе въ теченія на четири вѣкове, подъ гнетътъ на черковното иго на фанариотытъ, той кога какъ ся окопытвалъ отъ угнетеніята, въздышалъ за своѣтъ черквѣ, пазителницѣтъ на славенското богослуженіе. И сега когато изново свое-расчетливы пропаганды толкозь ся мѣчихъ да свърнѣтъ отъ пѣтьтъ расклатенытъ умове, все тѣзь мысль, мыслѣта на славенското богослуженіе не е прѣставала и не прѣстава да е пѣтеводителка, тя упѣтва усиліята на този народъ къмъ завѣтното възсозданіе на онѣзь наредѣ която подобава на народнѣ черквѣ.

Тѣй вѣренъ на призованіето си е бъл-